

HİDAYET
ŞULE
YÜKSEL
ŞENLER

Takdim

1968 yılının Ağustos ayı idi.

Altı seneye yakın bir zaman, muhtelif hastanelerinde çalıştığım İngiltere'den artık ayrılıyor, Türkiye'ye dönüyordum.

Hareketimden üç ay kadar önce, Batı Berlin'deki bir Enstitüye, yeni ve çok modern bir laboratuvar âleti sipariş etmiş ve bununla ilgili bir kurs için, kendilerinden randevu rica etmiştim. Enstitüden aldığım cevapta, İngiltere'den 3 doktorla 7 teknisyenden müteşekkil bir grubun da, aynı aletle ilgili kursa katılmak üzere Ağustos ayında Berlin'e gelecekleri bildirildi ve benim de aynı ekibe katılmam istendi.

Adı geçen kursa iştirâk edecek teknisyenlerden biri de Maureen (Môrîn) adında bir İngiliz hanımdı. Ben bu hanımı, Bristol hastanesinde çalışırken tanımıştım. Baş asistanı bulunduğum Kardioloji Kliniğinin Elektro bölümünün başteknisyeni idi.

Môrîn ve kocası David, beni defalarca evlerine akşam yemeğine çağırmışlardı; hep ağırdan almıştım. Bir gün, ısrarla bunun sebebini sordular. Bir Müslüman olarak, yemek mevzuunda bazı prensiplerimiz bulunduğunu ve bunlara riayet etmek mecburiyetinde olduğumuzu söyledim.

Bu ve buna benzer İslâmi mevzulardaki çeşitli konuşmalardan sonra, Môrîn ve David, evlerine domuz eti ve yağı sokmadıkları gibi; İngiliz kasaplarının sattıkları şokla öldürülmüş hayvan etlerini de almaz oldular. İhtiyaçları olan eti, kendilerine gösterdiğim Pakistanlı Müslüman bir kasabın dükkânından temin ediyorlar, yani helâl et yiyorlardı. Gün geldi Môrîn'ler; içki içmez, kiliseye ve kokteyllere gitmez oldular. Evlerinde bulunduğum bazı anlar, namaz vakitlerine isabet etmişti. Kendilerinden temiz bir yaygı isteyip namaz kıldığım çok olmuştu. Hattâ ilk defasında kibleyi beraber tayin etmiştik. Gün geldi, bir kızları dünyaya geldi, adını Mary (Meri) koymak istediler. Meryem, aynı manadadır ve çok daha güzeldir dedim, kabul ettiler.

Tam bugünlerde idi ki, benim başka bir şehirdeki hastaneye naklim çıktı, bundan sonra Môrîn'lerle temasım; ara sıra mektuplaşmaktan ibaret oldu.

Môrîn'in de Berlin'deki kursa katılacağını öğrenmekliğim, benim için tam bir sürpriz teşkil etti. Kendilerine bir veda mektubu yazmış, Türkiye'ye hareket edeceğimi ve bu arada Ağustos ayı içinde Berlin'deki bir kursa iştirak edeceğimi bildirmiştim. İşte bu mektup üzerinedir ki, hâdisat gün ışığına çıktı...

Berlin; benim, senelerdir görmeyi arzu ettiğim bir şehirdi. Yıllardır İngiltere'deki adresime gönderilen dergi ve broşürlerden, bu tarihi şehirde, ciddî ve şuurlu bir İslâmi faaliyetin mevcut olduğunu ve bunun başında da gıyâben

tanıdığım vefakâr ve çok kültürlü bir arkadaşın bulunduğunu biliyordum.

Ağustosun ilk haftasında, 10 kişilik bir ekip hâlinde arabalarla Berlin'e hareket ettik. Sâlimen gidip bizim için ayrılan kamp yerine yerleştik.

Yerleşme faslı biter bitmez, yukarıda vasıflarını sıraladığım arkadaşımınla telefonla konuşmak imkânını buldum. Türkçe konuşuyorduk. Môrîn, o güne kadar benim Türkçe konuştuğumu hiç duymamıştı. Merak edip sordu. Bir Türk arkadaşımınla konuştuğumu ve öğle yemeğine davet edildiğimi söyledim. "Ne olur, çok ayıp olmazsa beni de götür diye ısrar etti. Arkadaşımın telefonla onayını aldım ve kararlaştırdığımız saatte orada olduk.

Karşılandık!..

Benim kendisini giyâben tanıdığımı zannettiğim bu arkadaşım; meğerse benim hemşehrim ve aynı zamanda rûhum gibi sevdiğim en aziz bir kardeşim değil mi imiş?..

Görüşemediğimiz 15 sene içinde Berlin'deki Teknik Üniversiteyi bitirmiş, evlenmiş ve çocukları olmuş...

Oturduğu ev ise, alelâde bir ev değil başlı başına bir kütüphane, bir medrese ve hatta bir külliye hüviyetini taşıyor...

Ya o hanım!.. Ya o dünya ve âhiret kardeşimiz!..

O ne İslâmi nezâket, giyim ve zerâfet Yâ Rabbi!.. Hazreti Haticelerin, Fâtımaların, Aişelerin, Atikelerin, Afrâ Hâtûnların ve Havle Sultanların nûrundan nur var yüzünde!..

Türkçe bilmiyordu, İngilizce konuştuk... adının Cemile ve kendisinin Doğu Almanyalı olduğunu söyledi...

Cemile Hanım kardeşimizin hazırladığı İslâm sofrasına oturduk. Hatıra gelmesi muhtemel bir şüpheyi gidermek için:

“Berlin’de İslâmi usûlle kesilmiş eti bulmak imkânsızdır. Bu sebeple, bizde, av hayvanlarından olduğu için ceylân eti yiyoruz” dedi...

Yemekten sonra, cemaatle öğle namazını kıldık. İmamlığa beni geçirdiler. Cemaatim iki kişi idi. Sağımda; azmin, feragatin, sabır, cesâret ve metanetin; gerçek kültür ve tevâzuun mücesssem nümunesi, Rabbin ihsanı aziz arkadaşım... Geride de hidâyetin nûru ile pırıl pırıl yanan hayânın, iffetin, vekar ve zerâfetin müşahhas örneği, evin sâhibesi Alman asıllı Cemile hanım bulunmakta idi...

Namazımızı kıldık, duâmızı ettik, mihrâbiyemizi okuduk... Gözlerimiz dolu, zevkimiz sonsuz idi!..

Bu ilâhi, asil ve lâyemût tabloya; hayret, hasret ve gıpta ile bakan ve oturduğu yerde âdeta donup kalan İngiliz hanımın hâli ise görmeye değerdii!..

Aziz arkadaşım ve muhterem refikası bize Berlin’i, bu tarihi ve haşmetli şehri gezdirmek istediler... Hazır vaziyette idik, bir anda Cemile hanım kardeşimizin gözleri parladı ve beyine hitâben:

“Şu anda ikindi namazına bir saat var. Dışarı çıkarsak, namazımızı geciktirmek ihtimâli mevcûd. Hem nerde münâsib bir yer bulup ta edâ edeceğiz?.. Ben size bir çay yapayım. Namaz vakti girince Kemal Bey bize tekrar imam olsunlar. Namazımızı gene cemâatle kılalım, rahat rahat çikalım” dediler...

İbâdet üzerinde bu ne hassâsiyet Yâ Rabbi!.. İslâmî yaşayışı ve hayati top yekûn içine alan ve verâ derecesine erişen bir takvâ ve din anlayışı idi bu!..

Akşam üstü vedalaşıp da kamp yerine dönünce Môrîn, bütün olanları arkadaşlarına nakletmiş. Hepsisi:

“Bu kuvvetli inanç ve nezih yaşayışından dolayı seni tebrik ederiz” dediler... Fakat Môrîn, bununla kalmıyor,

“Ben Cemile gibi olmak istiyorum, ne olur bana yolunu göster” diye ısrar ediyor ve hattâ yalvarıyordu!..

Kampta ve kursta bulunduğumuz bir hafta içinde Môrîn; Kelime-i şehâdeti getirmiş, adını Nuran olarak değiştirmiş, Cemile hanım gibi örtünmüş ve neticede Hıristiyan olarak geldiği memleketine İngiltere’ye Müslüman olarak dönmüştü. Cemile Hanım’ın hâli ve örnek İslâmi yaşayışı, Môrîn’i de hidâyete erdirmişti...

Şu anda Nuran; Pakistanlı Dr. Nesum Bey’den aldığı derslerle dini bilgisini tamamlayıp ibadet ehli olmanın bah-tiyarlığına erdi ve Cemile hanım gibi İslâmi hayatı zevkle ve tâvîzsiz olarak yaşayanlardan oldu...

Türkiye’ye dönüp de, Şûle Hanım kardeşimizin yazdığı Hidayet adlı kitabı okuyunca, bizim misâfiri olduğumuz Cemile hanımla, kitaptaki Cemile hanımın aynı olduğunu öğrendim ve bu ilâhi tecelliye gönüller dolusu hamd ettim...

Şûle hanım kardeşimizi; Cemile hanımı mevzu edinen (Hidayet) adındaki bu selis, fevkalâde güzel ve faydalı eserinden dolayı tebrik eder; bu mevzu ile ilgili bir hâtıranın dile gelmesine vesile oldukları için de kendilerine gönülden teşekkürü bir borç bilirim.

Dr. Ali Kemal Belviranlı
Konya

Giriş

Cemiyetlerin istikbâl garantisi; kalpleri Allah^(c.e) ve vatan aşkı ile çarpan, faziletli, ahlâklı, imanlı ve şuurlu nesillerin yetişmesi ile kabildir. İstikbâlin cemiyetini teşekkül ettirecek nesillerin yetiştiricisi ise ebeveynler, yâni anne ve babalardır.

Buna göre anne ve babaların istikbâl üzerinde mükellefiyet ve mes'uliyetleri pek büyüktür. Bugün evlât yetiştirme meselesi, birçok aile tarafından ne yazık ki pek hafife alınır bir mevzu haline gelmiştir. O kadar ki; yedi yaşına kadar “*daha küçüktür, akli ermez*” düşüncesinin serbestisi içinde ahlâkî ve imânî bilgi ve terbiyeden uzak olarak yetişen çocuğu, daha sonra tamamen tahsil hayatının hareketli atmosferi içine itip mes'uliyeti de okula yükleyen ve böylece sorumluluktan kurtulduğunu zanneden aileler bugün maalesef hemen hemen çoğunluğu teşkil etmektedir.

Halbuki bugün okullarımızda çocuğa hayatta lâzım olacak maddî bilgilerin yanında mânevî bilgi yok denecek kadar azdır. Bir çok kasıtlı öğretmen tarafından Müslüman Türk yavrularına din yerine dinsizlik, ahlâk yerine ahlâksızlık dersleri verildiği gazetelere geçen çeşitli hâdiselerle de sabittir. Dinimiz hakkında ehliyesiz öğretmenleri de hesaba katacak

olursak tahsilli gencin dinimiz hakkında ne kadar yanlış ve kısır bilgiye sahip olduğu meydana çıkacaktır.

Ne hazindir ki, aileden ihtiyacını temin edememiş ve tahsil hayatında da bahtsızlığa uğramış birçok gencimiz bugün Müslümanlığın işareti ve delili olan kelime-i şehâdeti getirmekten âciz olduğu gibi, her Müslümanın dilinin teşbihi olması icap eden “*Bismillâhirrahmânirrahîm*” sözünü dahi doğru dürüst telâffuz edememektedir. Karşılaşmış olduğum pek çok hâdise, ne yazık ki, bu acı hakikatin canlı birer ispatıdır.

Bu hâle bir örnek olmak üzere 1962 yılında İslâm mecmuasında intişar eden bir ibret vesikasını, ibret almaları temennisiyle yavrularını dini bilgi ve yaşayıştan mahrum olarak yetiştiren mes’uliyetsiz ana ve babalara ithaf ediyorum. Aşağıda “İslâm Mecmuası”ndan iktibas edeceğim bu vesika, dininden habersiz olarak yetişmiş ve ebeveyni tarafından tahsil için Fransa’ya gönderilmiş bir Türk gencinin Paris’ten anne ve babasına yazdığı yürekler acısı ve yüz karası bir mektuptur. Birlikte okuyalım:

“Paris, 21.11.1961

Sevgili Anneciğim ve Babacığim;

Bu mektubu okuduğunuz zaman üzüleceğinizi biliyorum. Aylardan beri sustuğum için de üzülüyorsunuz. Ama ne yapalım, başka türlü elimden gelmiyordu. Beni affedeceğinizi, mazur göreceğinizi umarım.

Anneciğim, babacığim,

Ben artık İslâm dinini terk ederek Hıristiyan oldum. Eğer böyle yaptığım için bir günah işlemişsem bilin ki, bu günah

tamamen size aittir. Çünkü siz bana dinimi öğretmemişsiniz. Ben adımın Müslüman adı olduğunu biliyordum, o kadar. Fakat Müslümanlık nedir? Nasıl olur? Peygamberim kimdir, nasıl kimsedir? Kur'ân nasıl kitaptır, nelerden bahseder? Müslümanlıkta nasıl veya niçin ibâdet edilir? İşte bütün bunlar, bence bilinmeyen şeylerdir.

Buraya geldiğim zaman, bütün Fransızların dindar olduklarını gördüm. Hemen her evde birkaç İsa ve Meryem'e ait resim vardır. Yemeğe oturdukları zaman duâ okuyorlardı. Yatağa yattıkları zaman dua okuyorlardı. Ben ise onlara alık alık bakıp duruyordum.

Din, imân, Allah, Peygamber, Kur'ân ve ibadet hakkında bana birçok sualler sorarlardı.

Ama ben, hiç birine cevap veremiyordum. Siz bana bunları öğretmemiştiniz. Hattâ benim memleketimde dindarlık ayıptı. Meselâ lisede derse giren bazı hocalar dindarlığın yobazlık, gericilik olduğunu anlatırlar, ondan sonra derse başlarlardı. İçimizden birisi dinden bahsedecek olsa, öğretmenler olsun, öğrenciler olsun, hemen alay ederlerdi: "Hey yobaz! Kaçınıcı asırdasın?" derlerdi. Oruç tutmak bir suç, namaz kılmak bir ayıptı benim memleketimde.

Burada ise durum, tam tersinedir. Ne kadar aldanmışız? Ne kadar aldatılmışız? Avrupa'nın dinsiz olduğunu zannederdik. Dinsizliği ilerilik, dindarlığı gerilik sayardık. Halbuki ne kadar yanlışmış bu. Burada herkes dinden, imândan, İsa'dan bahsediyor. Dinsizler ise asla sevilmiyor. Genç-ihthiyar, herkesin cebinde bir İncil vardır. Bütün bunların karşısında içimde derin bir boşluk hissettim. Herkes ibadet ediyordu. Ben ise, ne kendi dinimden, ne de onların dininden bir şey biliyordum. Yavaş yavaş Hıristiyanlığı öğrenmek için bir merak sardı beni.

Öğrendim ve nihayet işte, Hıristiyan oldum. Artık tahsil masrafımı kilise üzerine aldı.

Bundan sonra bana, ister mektup gönderin, ister göndermeyin, siz bilirsiniz. Ama tekrar ediyorum, eğer dinimi terk edip günahkâr olmuşsam, bu günah tamamen size aittir. Allah sizi affetsin.”

Ey Müslüman anne ve babalar! Evlâtlarınızı ve kendinizi dünya ve ukbâda mes’ut kılmak istiyorsanız bu mektuptan ibret alın! Ve evlâtlarınızın günah yüklerini de omuzlarınıza yüklenerek rûz-ı mahşerde, makâm-ı alâide, Cenab-ı Rabbü’l-Alemîn’in huzurunda bu günahların mes’ulü olarak hesap vereceğinizi unutmayın.

Çocuğun kalbi ile kafası arasındaki uyumu sağlayacak olan annedir. Dini de ibadeti de muamelatı da veya dünyevi davranış kalıplarını da öğretecek olan odur. Kadın, bu eğitim için gerekli fitrî zihnî ve hissî özelliklere sahiptir. Yumuşak yaratılışlı, şefkatli, fedakâr ve sabırlıdır. Bütün bu fitrî özellikler kadının şahsında bilinç düzeyi ve bilgi birikimi ile takviye edilmiş olmalıdır. Zira annelerin bütün iyi niyetleri bütün gayretleri eğer kendileri iyi eğitim görmemiş ise evladını yetiştirme noktasında yetersiz kalacaklardır. “İyi niyet”, “fedakârlık” ve “annelik duygusu” ancak eğitilmiş ve evladını nasıl yetiştireceğini bilen bir annenin başarısına katkıda bulunabilir. Bilhassa anne eğitimi çocuğun özgüveni ve kişiliğindeki oturmuşluk açısından önemlidir. Bir çocuğun karakteri genel hatları ile altı yaşına kadar oluşur. Bu süre anne eğitimi altında geçer. Okul-anaokulu ve diğer eğitim kurumları bu devreden sonra çocuğu disiplinleri altına alır.

İlk altı yaşına kadar oluşturulan çocuğun genel karakteri bu eğitim kurumları vasıtasıyla gelişir ve çocuğu bilgilendirir. Oysa çocuk anne eğitiminde edindiği davranış kalıplarını bütün hayatı boyunca sergileyecektir. Çünkü sonraki hiçbir eğitim anne terbiyesini aşamaz. Çocuk annesinin yanında duygusal yönden eğitilir. Annesi onu kucağına aldığı zaman güven duyar; ona güldüğü zaman mutlu olur; annesi onu göğsüne bastırıldığı zaman huzur içindedir, annesinin kalp atışlarını dinler.

Bütün bunlar göz önünde bulundurulduğunda annenin hayatındaki İslâmî motifler çocuğu kalben etkileyecek unsurlardır. Burada annelerin çocuklarını iyiye yönlendirmeleri, çocuk eğitiminden anlamaları çok önemlidir. En azından çocuğu sevmek kadar onu terbiye edebilmek de bu mesuliyeti idrak eden annelerin vazifesidir. Yukarıdaki mektup gibi mektuplar almamak ancak imanlı annelerin evlâdlarına aşılayabilecekleri Allah ve Rasulü'nün sevgisini ve Allah'ın Rasulü'nün emirlerini öğretmeleriyle mümkün olur. Oysa bugün anneler bir çamaşır makinesi için veya evde bir eşyanın eksikliği nedeniyle duydukları endişeden daha az endişe duyuyorlar evlatları için.

Bir gün “*nerede hata yaptık?*” dememeleri için evlâdlarına Allah sevgisini öğretmeliler. Yoksa evinden kaçan, uyuşturucu kurbanı olan, serseri ve ahlâksız bir hayat geçiren gençlere her zaman rastlamak mümkün olur.

Bir insan yetiştirmek sabır, fedakârlık ve duyarlılık işidir. Ama eğitimin temeli Allah ve Rasulü'nün sevgisi aşılanarak devam eden eğitimidir.

Onları dinî imânî bilgilerle yetiştirmek analık ve babalık vazifelerinizin en büyüğüdür. Bu idrâke erişen ana ve babalara binlerce selâm!

Hidâyet

Hidâyet, Cenab-ı Hakk'ın seçkin kullarına sunduğu gül kokulu bir şerbettir. Bir lûtf-ı İlâhi, bir lûtf-ı Rahmânî'dir. Her kula müyesser olmayan bir saâdet yoludur. Rabbimiz kullarına ibret olmak üzere, koskoca bir kaya parçasının içinden taptaze bir ağaç hâlkederek fıskırttığı gibi, gayri müs-lim, hattâ dinsiz cemiyetler arasından da birçok Hıristiyan veya dinsizin o leziz hidayet şerbetini içerek İslâm nuruna kavuştuklarını ibret nazarlarımıza arz ediyor. Hıristiyanların grup grup ve fevç fevç İslâmiyet'i seçişlerinden başka bu İlâhi nur; Afrika siyahilerinin kalplerine dahi süratle yayılmış ve milyonlarca zenci, gül kokulu şerbetin ruhlarında husule getirdiği büyük inşirahlarla İslâmi emirlere inkiyâdın hazzına erişmiştir.

Müslüman ana ve babalara, evlâtlarını dini terbiye ile yetiştirme mevzuunda ibret olmak üzere, nazarlarınıza sunduğum dini bilgi ve terbiyeden mahrum yetişmiş bir Türk gencinin, tahsile gittiği Paris'te Hıristiyan oluşunu, anne ve babasına bildirir mektubunu okudunuz.

Şimdi de Doğu Berlin gibi komünist rejim altındaki bir ülkede kalbine hidâyetin parlak güneşi doğan ve İslâm'ı

seçen mühtedi bir Alman kızından bahsedeceğim sizlere. Müslüman oldukları halde İslâm'ı bilmeyen, onu yaşamayan ve Garp taklitçiliği ile zavallılaştırmış Müslüman Türk kızları ve hanımlarının ibret nazarlarına atfediyor ve bu satırları onlara ithaf ediyorum:

Maria, Doğu Berlin'de dünyaya gelmiş, 17 yaşında kolej talebesi bir genç kızdı. Anne ve babası faal komünistlerdendi. Maria, ailesinden ve okuldan hiçbir dinî bilgi almadan yetişmişti. Zira, orada Allah'a, Peygamberlere ve semâvi kitaplara inanılmazdı. Yâni, Maria da annesi, babası ve kolejdeki arkadaşları gibi dinsizdi.

Fakat Maria'nın ruhunda günden güne artan bir boşluk ve huzursuzluk hissi belirlemeye başlamıştı. Bu, mahiyetini bilemediği çözemediği bir huzursuzluktu.

Yatılı kaldığı kolejde en samimî arkadaşı, Barbara isminde uzun boylu, şirin, tipik bir Alman kızı idi. Maria ruhunda esen fırtınaları yalnız Barbara'ya açar ve onunla saatlerce bu mevzuda dertleşirdi. Fakat bütün aramalarına rağmen ikisi de bu huzursuzluğun baş sebebini bulup çıkaramazlardı bir türlü.

Kolejli Barbara, Müslüman Bir Gençle Evleniyor

Nihayet Barbara ansızın kolejden ayrılarak orada bulunan bir Müslüman Arapla evlendi ve Müslüman oldu.

Maria, yatılı kaldığı kolej yurdunda kendisini âdeta yapayalnız hissediyor ve her fırsat buluşta sık sık eski arkadaşı Barbara'lara gidiyordu. Barbara'nın hareketleri ve kıyafetinde birçok değişiklikler olduğu gibi, ismi de değişmiş ve Maha olmuştu. Evi sapsâde ve mütevazı idi. Maria buraya her gelişinde kalbine derin bir ferahlık çöktüğünü, ruhundaki

kargaşalığın ancak bu mütevazı yuvada durulduğunu hissediyordu.

İki arkadaş bir köşede tatlı tatlı sohbet ederken, zaman zaman Maha'nın beyi elinde su dolu ibrikle tuvalete doğru geçer, yürürdü. Bu hâl Maria'nın dikkatini çekmekte gecikmedi ve nihayet sordu: "*Maha, niçin tuvalete girerken su götürüyorsunuz?*" Maha ise ona İslâm dininin temizliğe ve nezâfete vermiş olduğu ehemmiyeti anlattı. Maria böyle mantıkî bir hakikat karşısında ilk defa irkiliyordu. Bir de kendilerinin durumlarını düşündü. Kendilerinde bu işi kuru bir kâğıt parçasının hallettiğini düşününce içinin bulandığını hissetti ve bu küçük ve basit gibi görünen mesele İslâmiyet'e hayranlığının nüvesini teşkil etti.

Maria, artık bu mes'ut aileyi âdeta göz hapsine almış bir durumdaydı. Kendisinin yabancı olduğu her hareketlerini kontrol ediyor, dikkatini çeken her şeyi sorup öğrenmek istiyordu. Bilhassa günün muayyen saatinde eğilip doğrularak yapılan hareketler karşısında duymuş olduğu merak ve tecessüsü bir türlü yenemiyordu. Başında beyaz takke, sırtında namaz cübbesi ile bey önde, başında beyaz büyük bir örtü, sırtında bol ve uzun bir sabahlık ile hanım arkada, bir takım el-kol hareketleri yapıyor, eğilip, doğruluyorlar ve bütün bu hareketler esnasında da dudakları kıpır kıpır oynayıyordu. Onların karı-koca böyle tam bir tevekkül ve teslimiyet içinde sessiz sessiz bir şeyler mırıldanmaları muhakkak ki, boşuna değildi. Hele o, en sonunda oturup iki ellerini kaldırarak çok büyük birisinden yalvararak bir şey ister gibi yavaş sesle mırıldanmaları, nihayet bir gün merakını daha fazla yenememesine sebep oldu.

Bir ikinci namazıydı. Genç Müslüman çift, Maria'nın hayrankâr bakışları arasında namazlarını edâ edip dualarını bitirdikten sonra tatlı tatlı gülümseyerek Maria'ya baktılar. Her ikisinin de yüzlerinde Maria'nın şimdiye kadar kimsede görmediği bir nur, insanın içine huzur veren bir pırıltı vardı. Maha'nın beyi tam müsaade isteyip ayrılacaktı ki, Maria, heyecanını zapt edemediği bir sesle adeta yalvarırcasına ileri atıldı ve: *“Ne olur, gitmeyin. Size soracağım o kadar çok şey var ki”* diye inledi ve Müslüman gencin kendisini dinlemek üzere bir divana ilişmesi üzerine sözlerine devam etti: *“Yalvarırım anlatın bana bu yaptığınız hareketler nedir? Namaz ne demektir, niçin kılınır? Sonra namazın içinde sanki gizli birisiyle konuşuyorsunuz. O kimseyle konuşurken yüzünüz çok daha aydınlık oluyor ve âdeta huşû içinde kendinizden geçiyorsunuz. O konuştuğunuz kimdir? Onunla ne konuşuyorsunuz? Bana bütün bunları anlatın. Hepsini, hepsini öğrenmek istiyorum...”*

Maria Hıçkıra Hıçkıra Ağlıyordu!

Maha'nın gözleri yaşarmıştı. Ne zamandan beri arkadaşının bu gibi suallerine muhatap olacakları ânı bekliyordu. Nihayet istediği olmuştu işte. Nihayet en sevgili arkadaşı da kendisinin tatmış olduğu bu hazza, İslâm'ın insanlara bahşetmiş olduğu büyük saâdet ve huzura erişecekti. Beyinin de gözlerinde mes'ut ve tatlı pırıltılar oynaşmaktaydı. Sakin ve anlayışlı bir ses tonuyla anlattı, anlattı... anlattı. İslâmiyet'i, Müslümanlığı, Allah'ı, Resulünü, Kur'an'ı ve İslâm'la ilgili her şeyi...

Sözlerinin sonunda ise: *“İşte Maria,” dedi. İnsanları ebedî saadete nâil eden ve insanlara ölümsüz bir hayat vaad eden*